

N.º 3 (a) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

TIT, L'OCELLET I EL VELLARD

Ayuntamiento de Madrid

Tit, l'ocellet i el vellard

UNA vegada era un nen. Un nen que es deia Tit. Tit era petit. Petit com un cigró. Potser tant, no. Però, vaja; no pujava pas més de tres pams de terra.

Aquell nen era ric. Ric com un grill. Ric de salut. Ric d'alegria. Ric de bondat. Mes amb tantes riqueses, sovint li mancava una llesqueta de pa.

I és que Tit era tan menut, tan menut, que ningú no li volia donar feina.

Aleshores es recordava del seu pare i de la seva mare, que abans de morir li digueren:

—Sobretot, Tit, que siguis ben tre-

ballador, ¿ho sents? Al minyó que treballa, la teca mai li falla. Nosaltres, del cel estant et mirarem cada vespre, i veurem si segueixes els nostres consells.

—¿Del cel estant em mirareu?— havia preguntat el nen.

—Sí, sí; del cel estant.

—Però si al cel no hi ha cap finestreta...

—¿Que no hi ha finestretes al cel?

—Ja saps el què dius ara, Tit? ¿I què són els estels sinó finestretes?

El nen ja no ho dubtà més.

I ara cada vespre pujava a un tronet—per tal que el sentissin millor—i cridava tan fort com podia:

—Pare...! Mare...!

No he trobat cap feina encara.

Es que sóc massa menut;

si no creixo estic perdut!

Després aixecava els bracets en l'aire com qui fa adéu!, adéu!, i se'n anava cap a una petita cova, on s'havia fet un jaç de fulles seques.

Si bé Tit era escarrancidet com el seu nom, per altra banda tenia d'allò més enginy.

Com que de tall no n'hauria pogut tastar mai, ell mateix s'havia engiponat una mena de paranys amb els quals caçava ocellets: cogullades, cuesroges, pardalets, tallaretes i fins algun tord.

Mes heus ací que els ocellets, com que ara era al bo de l'istiu i de pitànça arreu ens hi sobrava, no es deixaven enganyar de cap de les maneres.

—Ai noi! Quants dies que no puc caçar ni un gafarronet!—es dia Tit, bon xic pensívol.

Però un matí, en anar a resseguir els paranys, hi veié enganxat un ocellet com mai no n'hagués vist cap de tan bonic. Tenia les plomes multicolors i una mena de creseta daurada.

Un cop el tingué a les manetes i quan ja es disposava a matar-lo per tal de crospir-se'l, l'ocellet aixecà el caparró, i amb el caparró la creseta daurada, i digué:

—Tit, Tít-Tit, Tit-Tit, Tit-tit,
que ets un nen tan eixerit,
eixerit i bon minyó,
tingues de mi compassió.

El noi et preguntà:

—¿I com ho de fer per compadir-te?

—Ai, ves! ¿Com ho has de fer?

Doncs, retornant-me la llibertat que
m'has llevat.

—Noi, noi! Això ja costa més!—

exclamà Tit, tot gratant-se el clatell.

—¿Et dol de no matar-me?

—Es clar que em dol! Pensa que
gairebé ja no em recordo del gust que
Tenen els ocellets, amb tants dies de
no menjar-ne.

—Però no et vindrà pas d'aquí, ¿ho
sents, Tit? A més, el matar els po-
bres ocellics que no t'han fet cap mal,
no és pas cosa gens bona.

—Tens tota la raó! Si jo pogués
treballar de quelcom per afanyar-me
la manduca, no aniria pas mai més a
caçar ocells.

—¿Ho dius de debò, Tit?

—I tant com ho dic de debò.

—Això rai, doncs! Mira, ¿veus aquella masia de la vall?

—Sí.

—Vés-hi, i estigues segur que et llogaran.

—¿No m'enganyes, ocellet?

—¿Jo, enganyar-te? Tu sí que m'has enganyat amb el parany.

Tit alliberà l'ocellet—el qual li prometé que sovint l'aniria a veure—i s'encaminà xano-xano cap a la masia.

* * *

—Pom! Pom!

—¿Qui hi ha?—li contestà un vellard que tregué el cap per una finestreta.

—Sóc jo, que vinc a veure si em voleu llogar—digué Tit.

L'infantó s'havia estranyat d'allò més que aquella casa de pagès estigués tancada i barrada en ple dia.

El vellard ara davallà a l'entrada i obrí la porta.

—¿Tu, tan menut, et vols llogar? Però si no deus tenir força...

—iTu, tan menut, et vols llogar?
Però si no deus tenir força...

—¿Que no tinc força, dieu? Ja ho crec que en tinc! Ara mateix tinc força... força... força gana.

—Malament si tens força gana.

—Vull dir força gana... de treballar.

—Ah, això ja és una altra cosa! Mira, ja que veig que ets eixerit i treballador, et donaré feina.

—Molt bé! Ai, que estic content!

—Això sí, has de reconèixer que jo sóc molt pobret, i que, per tant, et pagaré com pugui.

—¿Què voleu dir «com pugui»?

—Vull dir que jo et donaré la manduca («com que és tan escarrancit, no menjarà gaire», pensava el vellard.) A més a més, cada setmana et quedars per a tu tanta terra de la meua com abasti la teua ombra al punt de migdia.

Aquell vell, que era d'allò més avar, ja sabia el què es feia. A Tit li donaria poca pitança i encara migrada. I allò de la terra també seria una enganyifa. L'infant era tan menut i el sol al punt de migdia passa tan alt,

que l'ombra de Tit fóra petita, petita.

El vailet s'avení amb el que li proposava el vellard, car el que volia era poder treballar.

I ja teniu a Tit cavant. Cavant i resseguint l'herbeta del conreu i tenint cura de les gallinetes.

El vellard estava ben content de la feina que feia el menut, car l'infantó no vagava ni un quart d'hora.

Però a Tit ja el cansava de menjar sempre patates, patates i patates.

—¿No teniu altra minestra, mon amo?—gosà a preguntar l'infantó.

—Ai, fill meu, si sóc tan pobret!
—s'excusava el vellard.

Tit no se'l creia pas, perquè un vespre, mentre estava a punt d'adormir-se, va sentir dringar monedes: era que el vellard estava comptant i li havien reliscat de les mans.

Per això el menut, tan aviat com veié l'ocellet meravellós de la creseta daurada, va dir-li:

—Ai, ocellet! De feina no me'n manca. El que em manca és menjar.

—¿No teniu altra minestra, mon amo?
—gosà a preguntar l'infantó.

—¿Com s'entén? ¿Que no te'n dona prou el vell?—preguntà estranyat l'ocellet.

—Què ha de donar-me! Sempre patates, patates i patates... i encara fossin bones.

—¿I dels ous que ponen les gallinetes, doncs, què en fa?

—Els ven.

—¿Els ven? ¿I no te'n deixa tastar cap?

—Ni un! A més, com que a les gallinetes també les hi fa estalviar el menjar, no en ponen gaires.

—No t'espantis, Tit! Tot ho remeierem.

L'ocellet emprengué una volada i de seguida tornà amb un brotet d'herbata al bec.

—Té, Tit! Agafa aquesta herbata i dona'n una fulla a cada gallineta. Ja veuràs quin tip de pondre es faran.

El menut seguí el consell de l'ocellet. Com de fet, d'aquell matí ençà, totes les gallinetes pongueren cada dia.

I Tit—d'amagat del vellard esclau

de l'avarícia—ja no patia gana, car es podia beure tants ouets com volia.

* * *

Ara ja feia una colla de setmanes que Tit treballava pel vell. Però de terra seva només en tenia un bocinet. Com que Tit era tan menut i el sol passava tan alt!

Val a dir que l'infantó es desvivía per la feina. El vellard, veient-ho, es deia entre ell:

—Ji, ji, ji!!! Com tresca aquest vailet! Enguany sí que tindrè bona collita—i reia de pensar que Tit treballava amb tant de delit per la misèria que ell li donava.

I és que aquell vellard—que només gaudia comptant les monedes que tan avarament servava amagades—tenia molt mal cor, o més ben dit, de cor no en tenia, sinó s'hauria apiadat del pobre Tit, al qual ara tant explotava.

Però com que el menut era més viu que una mustela, quan l'ocellet de la

cresteta daurada el tornà anar a veure, li digué:

—Ai, ocellet! De feina no me'n manca, ni de menjar tampoc. Però sóc tan petit, tan petit, i la meva ombra és tan minsa, que mai per mai no arribaré a posseir una llenqueta de conreu.

—Això rai! —li digué l'ocellet—. Tot ho remeiarem.

L'ocellet emprengué una volada i de seguida tornà amb un brot d'herbata al bec.

—Té, Tit! Agafa aquesta herbata, en menges una fulleta cada dia i creixeràs tant com tu vulguis.

El menut seguí el consell de l'ocellet.

Com de fet, al cap de tres dies Tit ja era tan alt com un home.

El vellard no se'n podia avenir. De bona gana aleshores hauria desfet el contracte amb Tit, mes això era impossible.

I al cap d'un any just Tit ja devin-

gué l'amo de tota la terra del vellard.
Tan gran era la seva ombra!

El vellard, corcat per l'avarícia, es morí.

I Tit, que abans era petit, petit com un cigró... ara era alt i ben plantat i ric; ric de salut, ric d'alegria, ric de bondat... i ric de diners, gràcies al seu bon cor envers l'ocellet i al seu amor per la feina.

R. BIR

R O M B E

o
o o o
o o o o o
o o o
o

Substituir els zeros per lletres fent que es llegeixi vertical i horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, part del món; 3.ª, poble de Catalunya; 4.ª, peix; 5.ª, consonant.

F. FONT PERXÉS

ACLARACIO

—¿Saps que treballa en Sever?

—¿Ja treballa? ¿De què fa?

—Segons ell es va explicar,
treballa de puntiller.

—¿Fa puntes per adornar
vestits? —No fa pas això.

—¿Apunta comèdies? —No,
que no parla gaire clar.

—¿Potser ha entrat de torero
i remata toros? —Ca,

per fê això li sol faltar
valor, forces i *salero*.

—¿En una ferreteria
deu fer puntes per clavar?

—Subjecte no pot estar,
puix camina tot el dia.

—Essent ell bastant *bagarro*,
no entenc pas el què pot fer.

—Es *puntillero*, perquè
recull puntes de *cigarro*.

Enviat per

NICK-PIÑOL

1 — Vens? Avui ha de venir un senyor a veure el bust del seu fill, que encara no he tingut temps de fer-lo. Tu et ficaràs aquí, 2 et pintaré de color de fang i, sobretot, estigues ben seriós.

3 Mes, el senyor és curt de vista, i s'acosta tant, amb el cigar a la boca, que dona una cremada a la barba del bust d'argila... 4 ...i aquest salta, espantant-se el senyor, en veure que el fang s'anima.